

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 9. V Ljubljani, dne 1. septembra 1914. XXII. teč.

Za domovino Avstrijo.

Oblak zagrnil je nebo,
z nočjo ovija mili dom,
iz njega šviga blisk strašan,
pošilja domu bojni grom.

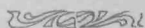
Dvoglavi orel pa — čuvar
oprezen straži in bedi,
mogočna krila širi v svet,
pogum mu iz oči žari.

Dolinam našim in goràm
sovražnik na mejah preti,
da mesta, sela nam zažgé
in naše drage pomori.

Junaške čete kliče v boj,
da hrabro brani dedno last,
da stre sovraže drzne vse,
prežene jim pohlepno strast.

Za pravo in resnico se
junaška Avstrija bori,
Bog sam je ž njo, ki srčnim vsem
vojnikom lavore deli.

Vekoslav Poljanec.

Mladi junaki.

12. Rajši umreti nego lagati.

Odplula je angleška ladja iz Liverpoola proti Ameriki. Četrty dan po odhodu zapazijo med zaboji in raznim blagom skritega dečka. Deček ni imel ne očeta ne matere, ne sestre ne brata, nikakršnega prijatelja in variha. Nihče ni poznal devtletnega otroka, ki je bil jako slabo oblečen, sicer pa poštenega, nedolžnega obraza.

Privedejo ga k poveljniku ladje. Ta ga ostro ogori: »Kako si se predrznil skrivaj se splaziti na ladjo?«

»Moj očem so me privedli sem,« odgovori boječi deček, »ker pravijo, da me ne morejo več prerediti, pa tudi denarja nimajo do Halifaksa, kjer stanuje moja teta.«

Poveljnik pa noče verjeti, ker je bil že premnogokrat nalağan. Dan za dnevom ga povprašuje, odkod in kaj da je; a deček zmeraj enako odgovarja, ne več ne manj. Slednjič se poveljnik naveliča, zgrabi dečka za vrat, ga nerahlo strese ter pravi, da ga bo na jadrnik obesil, ako v desetih minutah ne pove resnice. Ubogi otrok brez prijatelja in zagovornika trepeteta pred ostrim poveljnikom. Veliko ljudi se zbere okrog nju. Poveljnik drži uro v roki in šteje minute. Deček postaja bled, vendar drži glavo po konci. Solze mu zalijejo oči. Osem minut je že minulo.

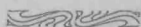
»Še dve minuti ti je živeti,« zagrozi poveljnik. »Govori resnico in reši si življenje, mladič!«

»Ali smem moliti?« vpraša otrok in milo pogleda v zarjaveli obraz trdosrčnemu možu. Poveljnik prikimava, a ne reče nobene besede.

Pobožni deček poklekne, sklene roke, povzdigne oči proti nebesom ter moli očenaš in češčenamarijo, potem pa še pristavi: »Preljuba nebeška Mati, vzemi me k sebi v nebesa. Pripravljen sem umreti, lagati pa ne morem!«

Vseh oči so bile obrnjene vanj, od raznih strani so se čuli vzdihji; celo poveljnik je bil ginjen. In komu

bi se ne prikupil tak junak? Ubogi, zapuščeni deček je pripravljen umreti za resnico! Umreti more; lagati se — nikdar ne! Bog mu je poplašal. To se ve, da se mu ni nič žalega zgodilo, še veliko prijateljev si je pridobil, od vseh strani so ga obsipali z darovi.

Iz otroških let papeža Pija X.

Pokojni papež Pij X. je bil rojen 2. junija 1835 v lepi severoitalijanski pokrajini, ki je bila pred letom 1866. naša avstrijska last. Med mestom Trevizom in Vičenco, nekako v sredini, je vas Rijeze, rojstni kraj sv. očeta. Pri sv. krstu je dobil ime Jožef Melhijor. Imel je še enega brata in šest sestic. Starši so bili bolj ubožni, imeli so hišico z malim poljem. Oče Sarto je bil tudi občinski sluga in je služil na dan staro dvajsetico — »cvanciko«. Treba je bilo torej pridno delati in varčevati, da so pošteno preživili svojo družinico.

Mali Jožek ali Bepo, kakor so ga navadno imenovali, se je krepko razvijal, zdrav in vesel, pa jako nadarjen dečko in zelo blagočutnega srca. Njegovo posebno veselje je bilo streči pri sv. maši. Najljubši kraj v okolici domače vasi mu je bila četrť ure oddaljena kapelica Matere božje, kamor je ob nedeljah zahajal z očetom, večkrat pa tudi sam, da je nebeški Materi izročal in priporočal svoje otroške želje in potrebe. Tudi pozneje, ko je bil že škof in kardinal, je vselej obiskal to Marijino cerkvico, kolikorkrat je prišel v svoj domači kraj.

Ko je začel hoditi Bepo v domačo vaško šolo, sta takoj spoznala gospod župnik in učitelj njegov izredni talent, ki ga je bilo pač škoda, ko bi moral ostati skrit in zakopan v samotni vasici. Župnik pregovori očeta, da pošlje bistroumnega dečka v gimnazijo v pol ure oddaljeno mesto Kastelfranko. Obenem pa je dobri župnik sam pripravljaj nadebudnega dečka za vzprejemno preizkušnjo.

Jako trudapolno je bilo to šolanje za pridnega Jožka: pol ure tja in pol ure nazaj. Vsak dan se je zjutraj zgodaj odpravil od doma, vtaknil v žep kos kruha ali mrzle polente. Ako vreme ni bilo preslabo,

† Sveti oče papež Pij X.

se je sezul pred vasjo ter bos korakal proti mestu. Pa kako težavna je bila ta pot, če je deževalo, če je sneg zapadel, ali če je naliv preplaval cesto!

Dokaj boljše je bilo potlej, ko se mu je pridružil bratec Angelo (beri: Andželo) in je oče malima dija-

koma kupil osliča in voziček. Jožek, kot starejši, si je lastil pravico, da je »kočiral«, in le redkokrat je doletela ta čast manjšega bratca. Ko sta prišla dečka iz šole, sta pa morala pridno pomagati pri domačem delu. Kaj ganljivo je brati, kar se pripoveduje o bratski ljubezni, ki jo je imel dobri Bepo do svojih sestic; najmanjše je pestoval, jih učil hoditi in jim delil hrano, ki si jo je sam pritrgoval.

Ker je bil Jožef Sarto najpridnejši med vsemi dijaki, se mu je posrečilo, da je po posredovanju nekega kardinala, ki je bil tudi iz Rijeze, dobil mesto v dijaškem semenišču v Padovi, kjer je dovršil z izvrstnim uspehom gimnazijske in bogoslovske študije. V mašnika je bil posvečen 18. septembra 1858. Potlej je deloval z veliko vnemo v raznih krajih kot kaplan, župnik, kanonik, škof ter slednjič patriarh v Benetkah. Za papeža je bil izvoljen 4. avgusta 1903. Letos pa je 20. avgusta šel uživati plačilo za svoje obilno plemenito delovanje. Vi otroci ste prejeli od svetega očeta še posebno dragoceno dediščino — odredbo o zgodnjem in pogostnem sv. obhajilu. Izkažite se hvaležne zlasti s tem, da posnemate krasne zgledе prezaslužnega življenja ter tekmuje v ljubezni do Jezusa Kristusa in njegove preblažene Matere Marije. Pred vsem pa si zapomnite preizkušeno pravilo modrega življenja: Zgodaj mora začeti, kdor hoče vzorno dovršiti tek svojega življenja!

Brglez.

Takšen si kot brglez!«

»Še brglez ni bolj neroden kot ti!«

»Ti presneti brglez... že spet si storil škodo; ali ti je bilo treba razbiti ta lonec?«...

Pritisnil sem obedve roki na ušesa in bežal v gozd za hišo. Tam sem kmalu pozabil na očitke domačih, pozabil sem na razbiti lonec, samo na tistega »brgleza« nisem mogel pozabiti; še vedno mi je donelo po ušesih, težko in mučno, kakor da me bije kdo s polenom po glavi: »Brglez! Brglez!« — Ta

žalivka mi je z ostrimi kremplji segla do dna srca in me tlačila k tlom kakor silna skala. Vse bi bil dal, samo da bi se bil mogel iznebiti imena »brglez«, ki so me z njim nazivali domači, kadarkoli sem storil v svoji otroški razigranosti kakšno neumnost. Dan za dnem, po vseh potih me je spremljal ta malo lju-beznivi priimek ter se me držal trdovratno kot ma-dež duše. Velikokrat bi bil rajši tepen, le da bi mi ne bilo treba požirati vedno že kar na tešče »brgle-za«. Zdelo se mi je, da se me ovija kot ostudna kača in da me pika v lica, v roke in v život. Iz davno razbolelega srca pa je tiho lila žalost in obraz mi je začela pokrivati od dne do dne mrkejša resnoba...

Daleč v gozdu, v globoki globeli, sem se ustavil. Legel sem na mah in si zakril obraz; za hip so se mi ulile potokoma po licih solze, ki so se pa koj nato posušile; še pred jokom sem utihnil.

In to samo zaradi ubogega lonca, ki sem ga ubil ponevedoma in po nesreči!

Zgrabilo me je v prsih, razleknil sem lakti in se ozrl naokrog.

»Brglez!«

Zazdelo se mi je, da slišim iz daljave še vedno ta, zame tako grenki priimek. Studoma sem si za-mašil še enkrat ušesa in odmaknil šele čez dolgo časa roki. Zdaj je bilo povsod vse tiho, le gozd je skrivnostno šumel. Nad visokimi vrhovi bukev je letela plahutaje temna jata vran, ki so žalostno kra-kale. Nasmehnil sem se kakor v sanjah; le še lahno je kljuval »brglez« v srcu. Naposled sem zaspal in vse okrog mene je izginilo bliskoma iz spomina.

Pozno je bilo že, ko so me vzdramili v bližini nenadoma koraki iz spanja. Odprl sem oči. Nekoliko sežnjev od mene je stal moj brat.

»Matija!«

Takrat sem zaihtel.

»Matija! Nikar naj ti ne bo hudo...«

Brat je stopal počasi proti meni.

»Zato naj ti ne bo nikar hudo, ker te imam jaz rad. Jaz ti nikdar ne rečem »brglez«. Zdaj se poto-

laži, Matija! Ná, tukaj, pomarančo! . . . Že dolgo časa sem te iskal po gozdu . . .«

Takrat sem ihtel, da so mi solze zalivale obraz. Ne brata, ne lepe rumene pomaranče nisem videl. Vse se je zibalo okrog mene in se pogrezalo v brezdanjo temo brez zvezd.

Brat mi je ovil okrog vratu desnico in mi je brisal mokra lica in oči s svojim robcem.

»Samo jokati nikar! Matija, Matijček, jaz te imam tako rad. Ná, vzemi pomarančo. Če hočeš, ti dam tudi svoj novi, rdeči pipec, ki je tako lep in svetel, da je veselje . . .«

Le še v kratkih presledkih sem ihtel.

»Veš kaj!« me je tolažil brat. »Jaz bom rekel doma, da ti ne sme reči nihče več »brglez« — pa bo dobro.«

»Vedno mi bodo rekli »brglez« — jaz vem,« sem dejal.

»Ne bodo, Matijček . . . Pa veš še kaj! Jaz sem si izmislil nekaj pametnega. Midva bova nastavila past in ujela res pravega brgleza, ptiča. Pa boš nesel potem ti brgleza domov in rekel: »Ta-le ptič je brglez — ne pa jaz!« — Viš, poglej, Matijček, pa jih bo sram, vse skupaj bo sram, in nikdar več ti ne bodo rekli »brglez«. Tako bo najboljše — kajneda! Brgleza bova dejala pa v kletko, v tisto, ki si jo naredil ti lansko jesen. In lepo bo potem . . .«

Utihnil sem sredi joka in pričela sva jesti z bratom pomarančo.

Samo, da bi ne bil več »brglez!« sem si želel natihoma.

»Nikdar več te ne bodo žalili z »brglezom« — nikdar več!« je povzel spet brat, kakor da je slišal mojo tiho željo.

»O Bog! Da bi bilo to le res!«

Šel sem z bratom domov, kakor majhna potvora, poln žalostnih misli, ves mrk in pobit. Že dolgo nisem bil tako žalosten kakor takrat. Tista bratova zvijača se mi je zdela premalo krepka. Da bi ujel brgleza v past in ga nesel domov: »Domači! Glejte, to-le je brglez, in ne jaz!« — kdovedi, če bi se res

odvalil tisti grdi priimek od mene tedaj?!... Premišljeval sem med potjo o tem in čimdaljebolj se mi je zdela bratova zvijača puhla, četudi sem vedel, da brat dobro misli in da mi hoče le koristiti.

Doma sem se zaklenil v sobo in stopil pred veliko svetlo ogledalo, ki je viselo na steni. Še nikdar se nisem bil ogledoval natančno. Hipno sem se ogledal le ob nedeljah pred mašo, kadar sem si česal lase z velikim nerodnim glavnikom; tudi nisem bil nikdar premišljal, ali sem lepega, ali grdega obraza. Zdaj sem se pa zamislil v samega sebe in strmel dolgo nepremično v ogledalo. Študiral sem svoj obraz: lase, čelo, oči, nos, lica, ustne in brado. In opazil sem strahoma tekom časa, da se mi reži iz ogledala grd in spačen, nič otroški, ampak celo starikav obraz, že razjeden in zgubančen. Moj obraz je bil to!... In kolikordalje sem se gledal v ogledalu, tolikobolj se mi je zdel moj lastni obraz grd in odljuden, naravnost ogaben in zopern. Posebno tiste poteze okrog usten so se mi zazdele odurne in zaničevanja vredne. Hipoma se mi je posvetilo v glavi: zdaj sem si bil na jasnem. Sesedel sem se in si zakril obraz v dlani.

»A, tako... da le vem!... Zaradi tega me dražijo in pikajo vedno z »brglezom«, ker sem grd. O, o! Grd sem, grd kot noč! Tudi brglez je bolj grd in neroden ptič — zato taka primera. Zdaj vem, čemu vse to. Toda jaz nisem kriv tega,« sem zajokal.

Naenkrat pa sem odmaknil roke od lic; tudi vse solze so se mi posušile.

»Nočem jokati! Nič več!« sem sklenil. »Moj obraz je grd; škoda lepih solz, da bi se pretakale po teh grdih licih. Tudi rok si nočem nič več mazati z dotikanjem lic.«

Odklenil sem durí in planil na travnik za hišo. Pomlad je bila. Črešnje in jabolane so bile posute z belimi, blagodišečimi kosmi cvetja. Povsod so prepevali liščki in ščinkovci, strnadi in repnikarji, tisti sijajnorumeni. Še zlatobleščeči kobilar je žvižgal lepše kakor ponavadi. Ves travnik je dehtel sladko

Na bojni ladji.

in opojno; zakaj potrošen je bil z vijolicami, s tistimi dišečimi, ki jih je bilo povsod vse polno. Tuintam se je bleščalo in izpreminjalo mehko in žametno morje spominčic. In trobentic, lepo rumenih, takorekoč zlatih, koliko jih je bilo! Ponekod, zlasti na južni strani travnika, tam, kjer je bilo cvetočih češenj in jablan konec, je v toplem vetru šumoma valoval in dihal beli vseprostrani vrtec visokih bingljajočih zvončkov. Ej, tam je bilo veselje za otroke, tam je bil zdaj tudi moj brat. In tudi jaz sem šel tja. Začel sem trgati zvončke in si jih zatikati za trak na klobuku. Bratu pa nisem hotel prav nič potožiti o svoji grdobi, ki sem jo bil še malo poprej gledal v zrcalu.

Zvečerilo se je kmalu. Zlata večerna zarja je tiho ugašala na zahodu, na zemljo je pa legel somrak. Sive, mračne sence so prepregle ves lepi travnik. V snu se je zazibala visoka trava. Jablane in češnje so se odele mahoma v tajnosten pajčolan. Belo cvetje se je usipalo z vej in rosilo kakor čudežen dež z nebes na tla. Na smreki se je oglasil kos in je zažvižgal.

Po večerji sem šel z bratom spat v mrvo, na seno na svislih. Hladen veter je pihal skozi ozko lino; posvetil je mesec in se skrila za oblake. Razleknil sem lakti, da bi prejkoprej zaspal; tudi brat je še čul. Visoko nad nama, zarite v seno nad široko mrežo tramovja, so cvilile miši.

Zapihal je skozi ozko lino zopet veter, odprl sem naširoko oči in se ozrl po bratu.

»Zaspi, Matijček!«

»Ne morem. Veš, kaj mislim? Kako bova lovila brgleza. Kako misliš ti o tem? Ali nastaviva past že koj jutri?«

»Dà, jutri, Matijček. Kar zaspi...«

»Pa ne morem. Čakaj, nekaj ti moram še povedati. Popoldne sem se gledal v ogledalu in sem spoznal, da imam grd obraz; zato mi pravijo »brglez«.«

»Tiho bodi, Matijček, in zaspi že enkrat. Da imaš le dušo lepo, pa je dobro; na obraz se Bog ne bo oziral.«

Brat je težko zasôpel in zaspal. Potegnil je spet

veter. Zunaj je udarila košata jablan s svojo dolgo vejo ob kozolec. Posijala je na bratovem obrazu mehkodrhteča luč srebrne mesečine.

A pusto je bilo meni. Zaspanca ni bilo na oči, miru ne v srce.

»Brglez!« — s tem občutkom v srcu sem gledal skozi lino. Črn oblak je prijadral mimo in mi zakril mesec. Takrat sem se zaril tudi sam še globlje v seno, v to dišeče, in kmalu sem zadremal ter končno tudi zaspal, kakor se spodobi.

Zgodaj zjutraj sva pa lezla z bratom po strmi lestvi navzdol. Pred hlevom je mazal hlapec osi pri vozu in žvižgal veselo predse.

»Brglez, ali si dobro spal?« me je pozdravil in se zasmeljal.

Brat se je potegnil zame in se okrenil jezno k hlapcu:

»Bodi tiho, čenča, in nikar ne psuj, ampak delaj!«
Hlapec je povetil oči in mazal hitreje osi.

»Zdaj vem natanko: Vsakdo me psuje bolj zaradi tega, ker sem tako strašno grd, ker sem taka žalostna pokveka, kakor pa zato, ker sem neroden in malo tudi neumen,« sem hipoma razsodil, ko sva šla z bratom proti hiši.

Koj po zajtrku sem nesel past v gozd in jo pustil tam do mraka. Pod noč sem šel pogledat, če se je brglez morda le res ujel. Toda — o žalost, past je bila prazna še vedno, kakor zjutraj. No, kaj sem hotel! Pustil sem past tam, kjer je bila, in sem se odpravil lepo domov. Drugi dan sva šla pa z bratom skupaj pogledat, kako in kaj da je. In čudo božje! Past je bila zaprta. Kdovedi, če se je bil ujel brglez?! Morda je pa notri kakšen drug ptič? Ker je imela past majhno luknjico, sem pogledal skozi... Žalost velika! Penica je bila v pasti, in ne brglez! Odprl sem torej pokrov, in penica, ki je bila nedolžna, je zletela veselo in razposajeno iz temnice.

Konec prihodnjič.

Rajski Kraljici.

1. Zdrava, Marija,
miljena Mati!
tebi, Kraljica,
hotel bi dati
vse, kar imam!
2. Vse je že tvoje,
Mati nebeška,
slavček ti poje,
cvet te pozdravlja,
srca človeška
vdano časté,
3. Sreče se tvoje,
Mati Marija,
duša raduje:
- »V raju Devica
slavna kraljuje,
jaz pa sem srečen,
da jo poznam!«
4. Zdrava Marija,
jasna Kraljica!
Vse ti privoščim,
blažena Mati,
Mati, Devica!
O ne zavrzi
prošnje otroške:
Mati mi bodi,
hočem ti dati
dušo, srcé!

O. E. B.

Nedolžnemu srcu v spomin.

Hudo bolezen je imela Korenova Marica. Komaj je dobro vstopila v šolo, že se je očitno pokazala ta uničevalka Maričinega šibkega telesca. Do zime je še hodila v šolo; ko je pa pritisnil mraz, jo je pa bolezen priklenila na dom. Hudo je bilo Marici, ko je gledala tovarišice na poti v šolo, ali vračajoče se domov. Tako rada bi bila šla z njimi in neizrečeno je želela videti zopet prijazno gospodično učiteljico in poslušati lepe zgodbe pri veronauku.

Včasih ji je še prišlo na um, kaj bo rekla gospodična učiteljica, ko pride ona zopet v šolo, pa ne bo ničesar znala. Vse ji je rojilo po mladi glavici, in bala se je, da ne bi morala ostati še eno leto v prvem razredu v zasmeih drugim šolarjem.

Kadar ni imela pozimi njena mati dela, sta sedli z Marico za mizo in začeli sta »domačo« šolo. Malo trdo je sicer šlo, a šlo je vendarle. Mati pač ni znala tako lepo dopovedati kot v šoli gospodična. V šoli si je Marica vse tako lahko zapomnila. Zato sta pa morali z materjo vsako stvar dlje časa ponavljati, da je ostalo kaj v mladi glavicici.

Pa vam neki dan blekne mali jeziček: »Mama, vi ne znate tako kot gospodična! Vas ne morem razumeti.«

Seveda to mamici ni bilo všeč. Zato jo je tudi dobro poučila, da si ona ni belila glave po šolah, ampak je delala trdo z rokami vse svoje življenje.

Ko je podelilo pomladansko solnce novih moči zemlji, se je tudi Marici obrnila bolezen na bolje. Po Veliki noči je že lahko šla v šolo. Takoj prvi dan jo je gospodična nekaj izpraševala in Marica je odgovorila na vsako vprašanje gladko. Po končanem pouku je gospodična rekla: »Marica, ti si se pa pridno učila, ko si bila doma. Kdo te je pa učil?«

»Mama,« je odgovorila veselo.

»No, le reci mamici, da so pridni in da bi bili dobri za učiteljico.«

To je pa Marica povedala doma prav sramežljivo, ker se je še spominjala, kako je pa ona rekla pozimi materi...

Marica je bila kmalu v šoli med najboljšimi, dasiravno je telesno zaostajala. Še par zim je morala potem prebiti doma zaradi bolezni, kar ji pa ni skoro nič škodovalo pri učenju, ker je bila tudi v bolezni pridna. Pridnejša kot marsikateri šolar pri popolnem zdravju.

Z desetim letom je bila Marica že zelo razumna deklica. Doma je vse naredila namesto matere, če je bila le zdrava. Njej ni bilo treba pokazati vsakega dela s prstom. Pa tudi vzgledna je bila — v največje veselje svojim učiteljem.

Njen značaj osvetljuje posebno ta-le dogodek: Neki mož se je prišel pritožiti h gospodu učitelju, da so mu polomili šolarji mlado jablano in potrgali sadje. V šoli je bila preiskava. Toda dolgo časa ni imela uspeha. Nihče ni hotel nič vedeti o zločincih. Tedaj je pa vzdignila roko

Marica in je rekla: »Gospod učitelj, Stružarjev Jernej je to naredil. Pa si ne upajo povedati, ker se ga boje!«

Ta deček je bil najbolj zanikaren in hudoben med vsemi šolarji. Vsi so se ga bali. Bil je močan in dostikrat je druge pretepal. Marica je takrat prvič zatožila svojega součenca. A le zato, ker je videla, da hočejo drugi iz strahopetnosti zamolčati ime krivca. — To je dobro vedel tudi gospod učitelj in poskrbel je, da se Marici ni storilo nič žalega. Po šoli je imel namreč Jernej precej dolgo pot in je dobil tudi zagotovilo, da zna doživeti še kaj družega, če se le dotakne Marice, ker ga je za hudobno dejanje zatožila.

Nekaj dni nato so prehiteli iz šole gredé šolarji šolarice, in neki deček je rekel Jerneju: »Jernej, ali ne boš plačal Marici, ker te je zatožila?«

»Beži, beži! Saj je tako že vse bolno!« — V resnici je imel pa Jernej neko bolezen — namreč strah, da bi ne bil zopet tako lačen kot takrat, ko je delal v šoli pokoro. Pa tudi spomnil se je učiteljevih besedi, da bi bilo sramotno, če bi hotel tak junak kot on pretepati slabotno deklico. To je Jernej tovarišem tudi povedal in posebno je poudaril besedo *junak*. To častihlepje je Jernejca toliko potolažilo, da si ni ohladil svoje jezice nad Marico, ker ga je zatožila. Kakega fantička bi bil pa že malo premikastil. Toda slabotno deklico — to se mu je zdelo sramotno.

V petem šolskem letu je bila Marica, ko je prav resno zbolela. Jeseni je legla in od takrat ni več prišla z bolniške postelje. Kako so bili ti dnevi dolgočasni zanjo! Kadar niso imeli domači časa, da bi se ukvarjali z njo, ji ni bilo obstanka. Edina tolažba v teh časih ji je bila prisrčna molitev; a kadar so jo mučile bolečine, tudi moliti ni mogla, in trpljenje je bilo takrat še hujše. Poslušala je včasih otroke, ki so se zunaj igrali in se veselili svoje mladosti. Njih smeh jo je bodel prav v srce: rada bi bila tudi ona z njimi in se z njimi smejala. Kako srečna bi bila, da bi ji le en dan še potekel v takem veselju.

Marica je opazila, da so drugi šolarji nosili iz šole domov lepe knjige z mičnimi povestmi in slikami. Naročila je potem še ona sosedovi Katrici, naj prosi gospoda učitelja, da dá še nji kako knjigo na posodo. Precej drugi

dan se ji je izpolnila želja. Katrica ji je prinesla lepo, novo knjigo. Bil je »Angelček«. — Boljše knjige bi pa res tudi gospod učitelj ne bili mogli izbrati Marici, kot je bila ta. Saj je bila ona sama pravi zemeljski angelček; zato ji je tudi vsebina knjige takoj ugajala. Začela je na prvi strani in čimdalje je brala, tem lepše se ji je zdelo branje. Zatopljena v mične zglede ni več čutila bolečin. In ko je brala zgodbe trpečih, ki so trpljenje darovali Bogu, je v njenem srcu rastla moč, dvigajoča jo iz te doline bridkosti. — Kolikokrat je sredi čitanja obstala in začela premišljevati: Ali ni morda njena bolezen zanj studenec, ki jo opere madežev, kar jih še ima? In njena vdanost je bila vedno večja. Nič več ni čutila bolečin kot prejšnje čase.

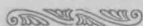
Mamica in vsi domači pa so se tiste čase čudili, kako da je deklica tako mirna in potrpežljiva. Vedeli so vsi, da bo zapadla smrti. Ko je sprejela zadnjič še sveto popotnico, je postajala vedno slabejša. Čakali so le še dne, da zapre trudne oči za ta svet na veke.

Par ur pred svojo smrtjo je Marica rekla še mamici: »Oh, mamica, vi ne veste, kako lepe zgodbe o nedolžnih ljudeh sem brala v tej knjigi! Tudi jaz bi tako živela, če bi se pozdravila. Tako lepo bi živela, da bi morali še o meni pisati!« — —

Kmalu nato je umrla.

Da se vsaj nekoliko uresniči želja njenega nedolžnega srca, sem ji napisal te vrste v spomin. Saj je pač zaslužila, da se tudi njej oglasi »Marijin zvonček«.

M a k s i m o v.

Dopis.

Iz Šmarjete. V srce me je zbolelo, ko sem slišala, da ne bomo hodili v šolo, dokler bo vojska. Pa zakaj? Zato, ker ne bomo mogli tako obiskovati ljubega Jezusa v svetem Rešnjem Telesu.

O kako je nam že dolgčas v teh počitnicah, ko ne moremo več tako vsak dan prihajati pred tabernakelj, da bi mi tolažili Jezusa, ki ga mnogi v tem zakramentu najbolj žalijo.

In pa še nekaj obžalujem v tej fari, namreč to, da je premalo naročnikov na »Angelčka«. Želim pa, da bi vsak član, ki je v Marijinem vrtcu, imel tudi ta časnik. Prizadevam si tudi jaz, da bi ga kolikor mogoče razširila, kajti ta list je veliko več vreden, kakor si mi misliti moremo. Kako lepo nam pove v četrti številki, zakaj moramo prihajati pred tabernakelj. Zatorej bi jaz prosila, zlasti vas, moje sestre iz Marijinega vrtca, katere imate naročenega »Angelčka«, ve bodite bolj marljive, in s svojim zgledom boste še druge za seboj potegnile. — Oj, posnemajte prelepi zgled sv. Alojzija: ko greste iz šole, pojdite vselej obiskat Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, ki nas tako ljubeznivo k sebi kliče. Saj je njegovo veselje bivati med nedolžnimi otroci.

Josipa Maškon.

Kako neki molijo?

Nekega doktorja hčerka se je s starši peljala mimo kmetiške hiše, kjer je na pročelju visel velik križ. Radovedno vpraša premeteni otrok: »Ali ti ljudje skoz okno opravljajo svoje molitve?«

»Ave Maria«.

Zastavica.

(Priobčil Fr. Kramar.)

Spomladi klije bujno **c** . . . . .

Razlega se po drevju **p** . . . . .

Prigreva vroče nam **p** . . . . .

Tu senca ugodno je **z** . . . . .

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil Internus).

Kaj je najboljšo sredstvo zoper hude sanje?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)